

Боянъ — На това имашъ право. Само Българинътъ дѣто и да е, да не забравя длъжността, която има къмъ народа си — Ахъ дано Богъ ми подареше да изпълня и азъ поне малка еднѣ народнѣ длъжностъ, та тогазъ да слѣпя очи си прѣдъ чернитъ смъртъ!

ЯВЛЕНИЕ IX.

Горнитъ и Каранъ

Каранъ (попоявява се полемка на сцѣпната и глѣда сплѣхо, сплѣхо)

О! Боже! мои братя, Българи! (всичкитъ си зематъ ножовестъ въ ржѣж, Мирчу напредъ-опускатъ ся къмъ стрѣжитъ отъ дѣто идѣше Каранъ)

Каранъ — Братя! помощъ Турци! . .

Мирчу — Вой си ти? нашъ ли си?

Каранъ — Азъ съмъ отъ дружинитъ на Стоянъ войвода!

Петръ — На Стоянъ войвода? Дѣ е той? Дѣ е този храбий нашъ юнакъ?

Каранъ — Ине сме татесъ въ планинитъ; може да има единъ часъ расстояние.

Олави — А какъ тѣй испаднѣ до насъ?

Каранъ — Войводитъ мя проводи да зема едно ягне отъ едно село тукъ близу, та по нѣжта налетехъ на нѣколко Турци, които ходятъ, вижда ся, да търсятъ Българи, та мя подгонихъ, и азъ безъ да зная, намѣрихъ ся при васъ. Ами не трѣбва да ся стои много тукъ, защото може да ни подушатъ.

Мирчу — Не бой ся; сега не си самичакъ.

ЯВЛЕНИЕ X.

Горнитъ и Младенъ

Младенъ — Момчета, бждете готови за бой; Турцитъ сѣ на близо, и трѣбва да ги нападнеме; иначе, тѣ насъ ще нападнѣтъ.